

[Aase Olesen]

ud af, hvad det ville koste at gennemføre en ordning for de såkaldte § 48-børn, altså de børn, som er svært handicappede, og hvor forældrene på trods af dette vælger at have børnene hjemme. De er ofte til behandling og indlagt i kortere tid, og dér synes jeg det kunne være meget rimeligt at man lavede en ordning.

Vi har også diskuteret i Folketingets socialudvalg, om det ville være muligt at lave en slags § 12-ordning for børn, og vi har fået det svar, at det kunne man naturligvis lave, men, som det tilføjes fra Socialministeriets side, kan man ikke se bort fra, at en særordning for forældre til handicappede og kronisk syge børn kan tænkes at medføre forringede muligheder på arbejdsmarkedet for de pågældende forældre.

Det er vel overhovedet problemet med denne ordning – også hvis man tænkte sig en generel ordning – at man kommer til at stille forældre til børn, altså til mindre børn, noget ringere i konkurrencen om jobbene, og det synes jeg godt man kunne have taget en smule højde for i det nye forslag.

Vi har også fået en meget vigtig oplysning i Folketingets socialudvalg, som vi ikke havde – eller jeg havde den i hvert fald ikke – da vi behandlede sagen sidst, nemlig at 80 pct. af LO-området er dækket af aftaler, som betyder, at man kan forsømme første dag med løn, hvis børn er syge. Det vil i virkeligheden sige, at dette forslag betyder en forringelse for den del af arbejdsmarkedet. Dertil kommer mange ikke nær så store grupper på andre områder, som har aftaler, der også betyder, at man kan blive hjemme med løn på barnets første sygedag.

Ud fra de oplysninger, vi her har fået, synes jeg faktisk man kunne have overkommet at udarbejde et forslag, som til en vis grad i hvert fald refererede til det udvalgsarbejde, der er foregået.

Vi er fortsat interesseret i, at der skal ske noget på området, men at gå så drastisk til værks, som dette forslag er udtryk for, tror jeg ikke der er belæg for efter det arbejde, der er foregået hidtil.

Bollmann (CD):

Jeg synes, at en del af den debat, vi har haft om det spørgsmål, foregriber den debat,

vi skal have i næste uge om redegørelsen fra socialministeren.

Det er da rigtigt, at der er nogle konkrete problemer i forbindelse med fravær ved børns sygdom, men det mener jeg ligesom flere andre er et overenskomstspørgsmål.

Jeg synes også, det er interessant at se, at det er noget, arbejdsmarkedets parter også selv er opmærksom på. Der blev så sent som i går indgået en aftale, der giver væsentlig bedre muligheder inden for et bestemt område end det, man lægger op til her.

Fra CDs side må vi derfor sige, at vi synes, arbejdsmarkedets parter skal klare dette spørgsmål. Men at interessen for børnefamilierne er mindst lige så stor hos os, som den er hos forslagsstillerne og andre, det vil jeg gerne slå fast ved denne lejlighed.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at sige, at vi i mit parti helt kan tilslutte os de intentioner, som ligger bag det stillede forslag. Det er et væsentligt problem, der røres ved.

Men så kommer det næste spørgsmål: på hvilken måde skal man løse problemet?

I bemærkningerne til forslaget henviser man på side 5 til den svenske orlovsordning. Nu er det en kendt sag, at der er visse forskelle på, hvordan Danmark og Sverige løser nogle problemer. I Sverige er der tradition for, at en del spørgsmål på arbejdsmarkedet ordnes ved lov, mens vi i Danmark har den tradition, at de ordnes ved aftale mellem parterne.

Man kan så være for den ene løsning eller for den anden løsning, men eftersom vi nu lever i Danmark, er det naturligt at knytte an til den tradition, vi har opbygget, for man kan jo spørge: tager den tradition, vi har i Danmark, slet ikke højde for børnefamilierne? Jeg har i dag med interesse læst Aktuelt, og jeg vil citere et enkelt afsnit under overskriften »Løn under sygdom«:

»Til glæde for tobaksindustriens mange kvindelige ansatte er det aftalt, at der fremover ikke skal være nogen begrænsning i, hvor mange sygedage medarbejderne årligt kan tage på grund af børns første sygedag. Hidtil har medarbejderen kun måttet tage fire sygedage årligt på den konto.«

Jeg vil gøre en enkelt tilføjelse til Aktuelt's referat: jeg går ud fra som en selvfølge, at